

Για το «Περιμένοντας τον Γκοντό» της Ομάδας Σημείο Μηδέν

«...Επρεπε ν' απαλλαγώ απ' όλα τα δηλητήρια – τη διανοητική ευπρέπεια, τη γνώση, τις βεβαιότητες που απορρέουν απ' αυτή, την ανάγκη να κυριαρχήσεις πάνω στη ζωή – να βρω την κατάλληλη γλώσσα...».

Σάμιουελ Μπέκετ¹

Η παράστασή μας παίζεται πάνω στα ερείπια του κόσμου, σ' ένα μέλλον λιγότερο ή περισσότερο κοντινό σε μας, όπου διατηρούνται ανοιχτά όλα τα τραύματα απ' το παρόν και το παρελθόν της ανθρωπότητας...Αλλά και οι προσδοκίες... Σ' αυτό το οριακό σημείο ύπαρξης του ανθρώπου, ποιες είναι οι ελάχιστες δυνατές προϋποθέσεις επανεκκίνησης της ζωής, μιας ζωής που ν' αξίζει να τη ζήσει κανείς; Στο «Περιμένοντας τον Γκοντό» βρήκαμε δυο πιθανές απαντήσεις κι εκεί στηρίξαμε τη δουλειά μας:

Η προσπάθεια επικοινωνίας και συνύπαρξης με τον Άλλο, μ' αυτόν που έχουμε απέναντί μας, παρά τα όποια εμπόδια, ακόμα κι όταν αυτά φαίνονται αξεπέραστα! Αλλά και η προσπάθεια επικοινωνίας με τον Άλλον μέσα μας, μ' αυτή την άγνωστη και σκοτεινή περιοχή των απωθημένων επιθυμιών και φόβων, των ξεχασμένων αισθήσεων κι ενστίκτων, την περιοχή του ζωώδους και του θεϊκού, εκεί όπου γεννιέται η τρέλα και το όνειρο, το παραλήρημα και ο εφιάλτης.

Αυτό το ταξίδι προσπαθήσαμε να κάνουμε, προς τον Άλλον μέσα μας και προς τον Άλλον έξω, απέναντί μας, μακριά από μας... Αυτό το ταξίδι προσπαθούμε να κάνουμε καθημερινά. Περιμένοντας τι; Τη Λύτρωση της ζωής από τα δεσμά του θανάτου; Τη συνάντηση με το Ανθρώπινο, ως τέλος κάθε εξευτελισμού ανθρώπου από άνθρωπο; Το Τίποτα ή το Περιμένοντας, όπως λέει περιπαικτικά ο Μπέκετ;

Υπάρχει, όμως, άλλος τρόπος να ονειρευτούμε τον χειραφετημένο άνθρωπο, χωρίς να γκρεμίσουμε τα τείχη που χωρίζουν αυτό το «μέσα» από αυτό το «έξω»;

Σάββας Στρούμπος

Αμβέρσα, 22/11/2017

¹ Αναφέρεται στο Επίμετρο του Θωμά Συμεωνίδη στη μετάφραση της "Τελευταίας Τριλογίας" του Σ. Μπέκετ, εκδ. Γαβριηλίδης, σελ. 269.